

Nesprávný úřední postup a náhrada škody

K tomu, aby byly podmínky odpovědnosti za nesprávný úřední postup naplněny, je zapotřebí, aby byl splněn i předpoklad vzniku škody. Při posouzení škody je třeba vycházet z ustanovení § 442 obč. zák. Tomu, kdo není vlastníkem věci, škoda spočívající ve snížení hodnoty věci v důsledku škodné události oproti její hodnotě před poškozením nevzniká, neboť ten, kdo nenabyl věc do vlastnictví, nezískal majetkovou hodnotu, kterou by mohl ztratit

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 1627/2008, ze dne 21.10.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. T., zastoupeného JUDr. R. V., advokátem se sídlem v M. O., proti žalované České republice - 1) Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., - 2) Ministerstvu vnitra, se sídlem v P., o náhradu škody, vedené u Okresního soudu v Karviné pod sp. zn. 15 C 144/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. listopadu 2007, č. j. 42 Co 438/2007-274, tak, že dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. listopadu 2007, č. j. 42 Co 438/2007-274, pokud jím byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ohledně zamítnutí žaloby v částce 202.873,- Kč s 20% úrokem z prodlení od 28. 8. 1998 do zaplacení, se zamítá, ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se proti žalovanému státu domáhal zaplacení částky 528.683,20 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím Policie České republiky, Okresního ředitelství Karviná ze dne 14. 1. 1997 o odnětí osobního motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, typ 200 E, jako věci důležité pro trestní řízení podle § 79 trestního řádu, a o nařízení prohlídky žalobcovy garáže. Tím, že dne 8. 6. 1998 bylo vozidlo žalobci vráceno ve značně poškozeném stavu, vznikla mu škoda na vozidle ve výši 202.873,- Kč, na nákladech na zpracování znaleckého posudku (5.250,- Kč), na vyhotovení originálního klíče (693,70 Kč), na uvedení poškozeného vozidla do původního stavu (147.371,80 Kč), na opravu autoalarmu (9.465,- Kč), na výměnu brzdové čelisti (1.492,80 Kč) a poškozeného kondenzátoru klimatizace (305,- Kč) a na nákladech právního zastoupení v trestním řízení ve výši 105.889,50 Kč a v řízení před Ústavním soudem České republiky ve výši 55.342,40 Kč.

Okresní soud v Karviné rozsudkem ze dne 9. 6. 2000, č. j. 15 C 144/99-51, ve znění opravného usnesení ze dne 19. 10. 2001, č. j. 15 C 144/99-86, uložil žalované, aby zaplatila žalobci 306.048,60 Kč s 20% úrokem z prodlení od 28. 8. 1998 do zaplacení, zamítl žalobu ohledně částky 222.634,60 Kč s 20% úrokem z prodlení od 28. 8. 1998 do zaplacení a rozhodl o náhradě nákladů řízení. K odvolání žalované proti přisudečnému výroku rozsudku soudu prvního stupně ohledně částky 219.959,10 Kč s 20% úrokem z prodlení z 306.048,60 Kč od 28. 8. 1998 do zaplacení Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 10. 1. 2001, č. j. 9 Co 161/2001-98, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl ohledně částky 11.142,40 Kč s 20% úrokem z prodlení od 28. 8. 1998 do zaplacení a zrušil pro nesprávně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost rozsudek soudu prvního stupně ohledně částky 208.816,70 Kč s 20% úrokem z prodlení z 294.906,20 Kč od 28. 8. 1998 do zaplacení a vrátil v tomto rozsahu věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení s pokynem, aby se v dalším řízení zabýval otázkou vlastnictví předmětného vozidla a jednal se žalovanou Českou republikou, zastoupenou Ministerstvem vnitra.

Okresní soud v Karviné rozsudkem ze dne 11. 12. 2006, č. j. 15 C 144/99-218, řízení na základě částečného zpětvzetí žaloby zastavil ohledně 20% úroku z prodlení z 86.089,50 Kč od 28. 8. 1998 do zaplacení, žalobu na zaplacení částky 208.816,70 Kč s 20% úrokem z prodlení od 28. 8. 1998 do zaplacení zamítl a usnesením ze dne 27. 6. 2007, č. j. 15 C 144/99-246, rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalobce nenabyl vlastnické právo k předmětnému automobilu na základně kupní smlouvy ze dne 2. 12. 1991, neboť prodávající D. D. nikdy nebyla jeho vlastnící, a tudíž nemohla na žalobce své neexistující vlastnické právo převést. Podle soudu žalobce nenabyl vlastnictví ani vydržením, neboť nešlo o oprávněnou držbu, která předpokládá, že držitel je v dobré víře, že mu věc nebo právo patří, a že je v této dobré víře se zřetelem ke všem okolnostem, přičemž uvedené podmínky musí být splněny současně. Dobrá víra zaniká v okamžiku, kdy se držitel seznámil se skutečnostmi, které objektivně musely vyvolat pochybnost o tom, že mu věc po právu patří. Na tom nic nemění skutečnost, že držitel bude v tomto případě nadále subjektivně v dobré víře. Soud poukázal zejména na okolnost, že kupní smlouva popisuje závažné technické vady na vozidle, avšak žalobce kupoval vozidlo v bezvadném stavu; žalobce nejprve tvrdil, že koupil vozidlo od J. K., který nebyl veden u předmětného vozidla v evidenci motorových vozidel, teprve později jako prodávající uváděl D. D., o níž však v rozporu s její výpovědí uvedl, že ji osobně nezná; kromě toho přílohou kupní smlouvy s J. K. je kopie italského technického průkazu a kupní smlouva s italskou společností, aniž by ze smlouvy vyplývalo, že vlastníkem vozidla je cizinec, a vozidlo mělo být teprve procleno. Ze všech těchto důvodů žalobce neprokázal dobrou víru ani nabytí vlastnického práva k vozu vydržením, proto mu jako nevlastníku nemohla jeho poškozením vzniknout škoda.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7. 11. 2007, č. j. 42 Co 438/2007-274, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o zamítnutí žaloby potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení. Přejal skutková zjištění soudu prvního stupně a v podrobnostech na ně odkázal, stejně posoudil věc i po právní stránce. Dovodil, že s ohledem na dobu, kdy měla škoda na vozidle žalobce vzniknout, je třeba nárok na náhradu škody posoudit podle § 18 zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále též jen „zákon“), neboť náhrada škody, které se žalobce domáhal v souvislosti s poškozením vozidla, je škodou způsobenou nesprávným úředním postupem orgánu státu (Policie ČR) spočívajícím v tom, že po dobu, kdy bylo předmětné vozidlo odňato žalobci, nebylo zabezpečeno tak, aby nedošlo k poškození. K tomu, aby byly podmínky odpovědnosti státu vůči žalobci naplněny, je však zapotřebí, aby byl splněn i předpoklad vzniku škody na jeho straně. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. 25 Cdo 78/2001, a usnesení téhož soudu ze dne 20. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1331/2001, odvolací soud uvedl, že tomu, kdo není vlastníkem věci, škoda spočívající ve snížení hodnoty věci v důsledku škodné události oproti její hodnotě před poškozením nevzniká, neboť ten, kdo nenabyl věc do vlastnictví, nezískal majetkovou hodnotu, kterou by mohl ztratit. Protože žalobce v řízení neprokázal, že byl vlastníkem předmětného vozidla v době, kdy mělo ke škodě nesprávným postupem Policie ČR dojít, nemohla mu jako neoprávněnému držiteli vzniknout škoda spočívající ve zmenšení hodnoty tohoto vozu. Ze stejných důvodů nelze za škodu vzniklou žalobci považovat ani částky, které žalobce po vrácení vozu vynaložil na jeho opravu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a které odůvodňuje podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b), odst. 3 o.s.ř., vytýká odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení věci a namítá, že při rozhodování vyšel ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování, a to konkrétně v otázce, že žalobce není a nikdy nebyl vlastníkem předmětného vozidla a že náhrada škody přísluší vlastníku věci. Dovolatel má za to, že zákon vyžaduje jako podmínku pro přiznání nároku na náhradu škody pouze být účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož mu vznikla škoda. Neoprávněným odebráním vozidla v rámci trestního řízení a poškozením tohoto vozidla vznikla žalobci škoda, což soudy při rozhodování v tomto řízení také jinak nezpochybnily. Podle teorie práva je poškozený ten, komu byla způsobena škoda, nehovoří se o tom,

že poškozený je vždy pouze vlastník věci. Dovolatel odvolacímu soudu vytýká nesprávné hodnocení důkazů k užívání předmětného vozidla žalobcem v dobré víře, že mu patří, tak, že si žalobce musel být vědom toho, že s vozidlem v okamžiku prodeje není něco v pořádku. Namítá, že žalobce užíval vozidlo řadu let v dobré víře, že mu patří, a je tedy zřejmé, že v souladu s § 132 obč. zák. v každém případě došlo k nabytí vlastnického práva vydržením. Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu spolu s rozsudkem soudu prvního stupně a usneseními o náhradě nákladů řízení a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření Ministerstva vnitra k dovolání žalobce plně ztotožňuje s právními názory a závěry uvedenými v rozsudcích soudů obou stupňů a navrhuje dovolání jako nepřipustné odmítnout.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), při projednání a rozhodnutí věci postupoval vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí podle dosavadních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 7. 2009 – srov. bod 12, čl. II zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Podle ustanovení § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. není dovolání podle odst. 1 přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

Celková částka 208.816,70 Kč, která je nyní předmětem řízení, zahrnuje mimo nároku na náhradu za poškozené vozidlo ve výši 202.873,- Kč i náklady žalobce na zpracování znaleckého posudku ve výši 5.250,- Kč a vyhotovení klíče ve výši 693,70 Kč. Byť se tyto dílčí nároky odvíjejí od téže události, mají odlišnou povahu, a jde tak o samostatné nároky; přípustnost dovolání je proto třeba zkoumat ve vztahu ke každému z nich samostatně bez ohledu na to, že byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 376/96, publikované pod č. 9 v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, popř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 9. 1999, sp. zn. 25 Cdo 2136/99, publikované tamtéž pod č. 55, ročník 2000). Jelikož nároky na náhradu nákladů na zpracování znaleckého posudku a vyhotovení klíče nepřevyšují částku 20.000,- Kč, je přípustnost dovolání proti potvrzujícímu výroku o zamítnutí těchto nároků v tomto rozsahu vyloučena ustanovením § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. Nejvyšší soud proto dovolání žalobce v tomto rozsahu jako nepřipustné odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o.s.ř.

Ve zbývajícím rozsahu, tj. ohledně 202.873,- Kč s příslušenstvím, je dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř., není však důvodné.

Nesprávné právní posouzení věci [dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., který odvolatel rovněž uplatňuje] může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 18 odst. 1 zákona č. [58/1969](#) Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou v rámci plnění úkolů

státních orgánů a orgánů společenské organizace uvedených v § 1 odst. 1 nesprávným úředním postupem těch, kteří tyto úkoly plní. Podle § 18 odst. 2 zákona odpovědnosti podle odstavce 1 se nelze zprostit.

Objektivní odpovědnost státu podle citovaného ustanovení (bez ohledu na zavinění), jíž se nelze zprostit, předpokládá současné splnění tří podmínek: 1) nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Definici nesprávného úředního postupu zákon nepodává, z obsahu tohoto pojmu však vyplývá, že podle konkrétních okolností může jít o jakoukoli činnost spojenou s výkonem pravomocí státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (srov. stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30. 11. 1977 sp. zn. Plsf 3/77, publikované pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1977). Nesprávným úředním postupem je tak i okolnost, že věc po dobu zajištění nebyla chráněna před poškozením či ztrátou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1629/2000, publikovaný pod č. 54 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2003). Osobou aktivně legitimovanou uplatnit nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem je nejenom účastník řízení, v němž k úřednímu postupu došlo, nýbrž kdokoliv, komu tím skutečně škoda vznikla (srov. dikci § 18 odst. 1 zákona, která na rozdíl od § 4 odst. 1 zákona okruh oprávněných osob neomezuje, případně ustanovení § 13 odst. 2 nyní účinného zákona č. [82/1998](#) Sb., jehož znění je v souladu s předchozí ustálenou judikaturou již výslovné a zcela jednoznačné); jde-li o škodu na věci, je to její vlastník.

K tomu, aby byly podmínky odpovědnosti státu vůči žalobci naplněny, je zapotřebí, aby byl splněn i předpoklad vzniku škody na jeho straně. Protože zákon blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet z ustanovení § 442 obč. zák.

Podle § 442 odst. 1 obč. zák. hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).

Za škodu se v právní teorii i praxi považuje újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Skutečnou škodou na věci je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je třeba vynaložit k uvedení věci do předešlého stavu. Tomu, kdo není vlastníkem věci, však škoda spočívající ve snížení hodnoty věci v důsledku škodné události oproti její hodnotě před poškozením nevzniká, neboť ten, kdo nenabyl věc do vlastnictví, nezískal majetkovou hodnotu, kterou by mohl ztratit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2002, sp. zn. 25 Cdo 78/2001). Na tom nic nemění ani dovolatelovo tvrzení, že zákon vyžaduje jako podmínku pro přiznání práva na náhradu škody pouze být účastníkem řízení, neboť tuto podmínku zákon při náhradě škody vzniklé nesprávným úředním postupem nestanoví; není významné, zda poškozený byl účastníkem řízení, v jehož rámci k nesprávnému úřednímu postupu došlo, podstatné je pouze to, zda mu vznikla škoda.

Žalobce dále vytýká soudům obou stupňů nesprávné skutkové zjištění, že nebyl vlastníkem předmětného vozidla, ačkoli v době, kdy k poškození vozidla došlo, jej již téměř 6 let v dobré víře užíval, a je tedy podle něj zřejmé, že v souladu s § 132 obč. zák. nabyl vlastnické právo vydržením; uplatňuje tím dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř., tj. že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení považovat výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly a ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pomínil rozhodné

skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti je logický rozpor. Nelze-li odvolacímu soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné polemizovat s jeho skutkovými závěry, např. namítat, že soud měl či neměl uvěřit svědkovi, že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý, nebo že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr apod. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než z výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1656/2000).

Jestliže odvolací soud při svém rozhodnutí vycházel z důkazů, které provedl soud prvního stupně, nelze mu vytýkat, že by vzal v úvahu skutečnosti, které nevyplývaly z provedených důkazů, nebo že by pominul podstatné skutečnosti, které byly v řízení prokázány. Závěr odvolacího soudu o tom, že žalobce nebyl v době, kdy mělo ke škodě nesprávným postupem Policie ČR dojít, vlastníkem poškozeného vozidla, má tak oporu v provedených důkazech a dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř. není naplněn. Výhradě dovolatele, že předmětné vozidlo v dobré víře užíval, a nabytí tedy vlastnické právo vydržením, nelze přisvědčit.

Podle § 134 odst. 1 obč. zák. se oprávněný držitel stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Oprávněným držitelem je ten, kdo je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří (§ 130 odst. 1 obč. zák.).

Dobrá víra je psychický stav držitele, který se domnívá, že mu vykonávané právo patří, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti není. Musí být podložena konkrétními okolnostmi, z nichž lze soudit, že toto přesvědčení držitele je opodstatněné. Okolnostmi, které mohou svědčit pro závěr o existenci dobré víry, jsou zpravidla okolnosti týkající se právního důvodu nabytí práva a svědčící o poctivosti nabytí, tedy tzv. titul uchopení se držby (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2000, sp. zn. 22 Cdo 417/98). Podle ustálené judikatury dovolacího soudu (srov. např. rozsudky publikované pod č. C 631, C 158 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaného v nakladatelství C. H. Beck, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1848/98, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 7/2000) předpokladem vydržení práva je skutečnost, že držitel je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc nebo právo náleží. Posouzení, je-li držitel v dobré víře či nikoli, je třeba hodnotit objektivně, nemůže vycházet jen z posouzení subjektivních představ držitele. Dobrá víra držitele musí být v dané věci posuzována i z hlediska, zda při zachování náležité opatrnosti, kterou lze s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu po každém subjektu požadovat, držitel měl nebo mohl mít pochybnosti, že užívá věc, jejíž vlastnictví nenabytí. Držitel je tedy v dobré víře „se zřetelem ke všem okolnostem“ tehdy, pokud ani při obvyklé opatrnosti, kterou lze po každém požadovat, nemohl mít pochybnosti o existenci drženého práva. Jak správně uzavřel odvolací soud, žalobce vydržením vlastnické právo k vozidlu nabytí nemohl, neboť se zřetelem ke všem okolnostem (např. nesrovnalosti v osobě prodávajícího, v samotném nabývacím titulu, jakož i v původu vozidla) musel mít při obvyklé opatrnosti pochybnosti o existenci svého vlastnického práva.

Ze všech těchto důvodů vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů věcně správný; Nejvyšší soud proto dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)